

СЛАВА СОКАЛЬСЬКОМУ СОКОЛУ ВІКТОРУ СИВАКУ!

Миколайчук Олена, учениця 10 класу Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва, слухачка КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

Керівник: **Мусій Світлана Степанівна**, вчитель історії КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

19 червня 2014 року прийшла у Сокаль велика біда, яка нас об'єднала. У жорстокому бою від куль російських найманців і доморощених терористів загинув чудовий юнак, наш сокалець. Ніхто з нас не міг ще кілька місяців тому уявити, що на нашу благодатну землю прийде горе, і ми будемо хоронити Героя, який віддав своє життя за свободу і територіальну цілісність України. Віктор вибрав сам свою місію – захищати Батьківщину, і він віддав за неї найдорожче – життя. Він загинув за

тисячі кілометрів від нашого рідного міста Сокаля, але загинув за нас всіх. Він загинув, щоб далі не могла просуватися проросійська сепаратистська бандитська нечисть. І саме завдяки таким мужнім хлопцям як Віктор, в Україні є майбутнє...

19 червня під смт. Ямпіль Краснолиманського району Донецької області загинув військовослужбовець 24 окремої Залізної механізованої бригади оперативного командування «Північ» Сухопутних військ Збройних сил України, наш земляк Віктор Сивак. Юнакові в серпні цього року виповнилося б тільки двадцять два. Не дожив, не докохав, не домріяв... Але чому?! Віктор віддано любив Україну, тому й пішов її захищати. Після закінчення Одеського національного політехнічного університету був призваний на військову службу за контрактом у військову частину Яворова.

Список Небесної роти із Залізної дивізії (станом на червень 2014 року) поповнили семеро військовослужбовців. Серед них і сокалець Віктор Сивак. Він був розвідником, загинув на передовій. За попередніми даними, їхній підрозділ, поспішаючи на виконання чергового бойового завдання, потрапив у засідку сепаратистів. «Мирні ополченці» (так цих нелюдів називають російські ЗМІ) стріляли по наших бійцях із крупнокаліберних протитанкових кулеметів. Від шквального вогню ворога юнаків не могли врятувати ні бронежилети, ні броня БМП...

Віктор назавжди залишив згорьованих маму Мар'яну, тата Олександра, родину... Про нього однополчани написали теплі слова-спогади, які передав редакції військовий комісар Сокальсько-Червоноградського ОВК Микола Лисак. Ось деякі з них.

«Вітя! Надійний друг, товариш по зброї, завжди в наших серцях буде горіти іскра пам'яті про Тебе, як Ти поклав своє життя за Батьківщину, захищаючи товаришів...»[1].

«Ех, Вітя, Вітя! Скільки ми днів провели разом, їли з однієї миски, а тут, не вірю, що Тебе вже немає. Ти був хорошим другом, з Тобою було цікаво спілкуватися на будь-яку тему, завжди допомагав. Біль не передати. Ти герой, загинув за Україну... Герої не вмирають»[2].

«Вітя, скільки ми разом проїздили, разом гуляли, ми Тебе будемо пам'ятати всі. Ти був нам як брат і залишишся ним...»[3].

Класний керівник Ольга Зарицька згадувала свого учня, плачучи: «Віктор закінчив школу-сад, навчався потім в гімназії, дуже любив історію, багато читав. Був хорошим спортсменом. У листопаді минулого року прийшов по характеристику, сказав, що хоче бути військовим. Одним словом – гордість школи»[4].

В однокласниці Оксани Загакайло також тільки дуже гарні спогади: «Віктор був життєрадісною людиною, міг завжди розрядити ситуацію, плач замінював на жарти. З ним було весело. Він був душею компанії. Якщо організовували поїздки, Віктор – з нами перший. А ще був дуже розумним, досконало знав

історію, географію, вивчав енциклопедію. Його дуже все цікавило, міг не виконати домашнє завдання, але те, що його захоплювало, знав дуже добре. Нікого не ображав. У лютому був на випускному, сказав, що пішов на контрактну службу...»[5].

Мама однокласника Руслана Антонюк крізь сльози з невимовним болем ділиться: «Віктор був великою особистістю. У його кімнаті на стіні я прочитала вислів «Бути, а не прикидатись». Яку треба мати щиру, патріотичну душу, філософське серце, щоб розуміти цей вислів. А це означало, що Віктор слідував йому в житті, він хотів бути патріотом і він ним став. Він хотів бути щирим українцем і він залишиться таким у нашій пам'яті назавжди...»[6].

13 жовтня, у переддень Покрови Пресвятої Богородиці – покровительки українського козацтва та УПА, у Сокальській гімназії імені Олега Романіва відбулося освячення меморіальних таблиць пам'яті Віктора Сивака і Валентина Прихода, героїв Небесної Сотні, які були учнями нашої гімназії. Після освячення меморіальних таблиць гімназисти, з вірою у недаремність найвищої жертви хлопців, випустили у небо синьо-жовті кульки. І в той же час злетіли білі голуби

як символ миру та невмирущої пам'яті про загиблих.

Указом Президента України «Про відзначення державними нагородами України за особисту мужність та героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету, територіальної цілісності» орденом «За мужність III ступеня» нагороджено В. О. Сивака (посмертно). Нагороду одержали батьки юнака. Мар'яна Сивак, мама хлопця, крізь сльози сказала: «Віктор був надзвичайною дитиною, він є і буде в наших серцях і залишиться Героєм. Ми гордимось нашим сином!»[7].

Ми розуміємо, що ніхто, крім нас, українців не побудує української держави. Тому не маємо права бути байдужими, ми мусимо об'єднатися. І важливим об'єднавчим аспектом має бути пам'ять. Пам'ять про про

наших відважних захисників. З ними звіряємо свої справи щодня, щохвилини, щомиті.

Слава Україні! Героям Слава!

Пам'яті Віктора Сивака

1.

Він міг би ніжитись на морі
Чи підкорить свою Говерлу.
І рідні не були б у горі.
Й не причисляли б до померлих
Той юний цвіт, що розпустився,
Але не втримавсь проти вітру.
Він в Україні народився,
Тож, люба мамо, сльози витри
І не картай його за вибір,
Бо він був мужнім до останку.
Вернувсь додому в домовині
І не зустріне вже світанку.
А кулі ціль не вибирають,
Вони безжальні, хоч незрячі.
Герої справжні не вмирають –
З небес усіх нас добре бачать.
Не дай нам, Боже, знову схибить
І опинитись на колінах,
Всемилосердний і Єдиний,
Зверни свій зір до України!

2.

Ти завжди будеш молодим,
Тебе не зігне старість.
Лише батькам, батькам твоїм
Цей білий світ не в радість...

Твоя усміхнена душа
До них в обійми рветься,
Ледь-ледь опірене пташа
В гніздо не повернеться.
Дружину в дім не приведеш,
Не принесеш онуків.
Відчинить двері сад-Едем
Тобі за біль і муку.
У мирі з Богом спочивай,
Земля хай буде пухом.
А твій весільний коровай
«Спекла» війни посуха[8].
Світлана Мельничук, с. Перетоки.

НЕВТІШНЕ

Згорьованій матері
Ледь народжений день
знову став на життя ще біднішим...
Ніч, як вічність була,
а світанок став чи не найгіршим...
Обірвала війна, мов на скрипці,
життя, як струну.
Сива горличка-мати
обіймає не сина – труну.
Не втішайте її, не втішайте,
бо все це даремно.
Не втішайте, хай плаче –
за сльозами не видно, що темно.
Бо не буде більш радості
у житті тої жінки, що нині

її світ – її син, її ладо
лежить в домовині.
Не втішайте її,
не шукайте словесних прикрас.
Бо для неї віднині
щонайменшенький вогник погас.
Не втішайте небогу,
лиш міцніше її обійміть,
Нероздільного горя
хоч краплинку собі заберіть[9].
Лідія Гій-Шишка, с. Войславичі.

ЗА ЩО?!

Герою нашого краю – Вікторові Сиваку
За що підняли руку на дитину?!
Ми чуєм знову мамин крик...
О дайте подивитись на людину,
Через яку наш спокій зник!
За що?! За що забрали в мами сина,
З яким раділа і цвіла?!
За рідну неньку-Україну
Свою кровинку віддала.
Всі твої друзі будуть зустрічатись,
Одружаться, чекатимуть дітей...
І лиш тебе, Герою наш, юначе,
Матуся в чорнім виглядатиме з небес.
Які слова для неї підібрати,
Як в очі нам поглянути її?
Ніщо вже не загоїть кровну рану,
Єдиний син загинув... Боже мій!
Ридає тато, з горя мліє мама.

І плаче небо, і сумує світ.
Пішов назавжди, але жив немарно.
Пробач нам, Вікторе, що в'яне цвіт.
Ніщо матусі сина не замінить,
Слова розради недоречні їй.
Лише молитва лине вічна, щира.
Скорбим, Герою, за тобою всі скорбим!!![10]
Руслана Сметана. с. Войславичі.

Список використаних джерел

1. З листа Антона Маланюка, бойового побратима Віктора.
2. З листа Олександра Сидорюка, однополчанина Віктора.
3. З листа В. Дорошенка, бойового товариша Віктора.
4. Зі спогадів Ольги Зарицької, класного керівника Віктора.
5. Зі спогадів Оксани Загакайло, однокласниці Віктора.
6. Записано від Руслани Антонюк, мами однокласника Віктора.
7. Сорочук В. Віктор Сивак загинув, захищаючи Україну/ Голос з-над Бугу №51-52, 28.06.2014 р. С.1.
8. 9. 10. Твори місцевих поетів, присвячені Віктору Сиваку.